

Arrest

nr. 218 338 van 15 maart 2019
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M.-C. WARLOP
J. Swartenbroucklaan 14
1090 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 3 december 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 31 oktober 2018.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 januari 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 februari 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van verzoeker en zijn advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat M. WARLOP en van attaché M. SOMMEN, die verschijnt voor verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, komt volgens zijn verklaringen op 19 september 2015 België binnen zonder enig identiteitsdocument en verzoekt op 29 september 2015 om internationale bescherming. Op 31 oktober 2018 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de thans bestreden beslissing, die op dezelfde dag aan verzoeker aangetekend wordt verzonden.

Deze beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U verklaarde de Irakese nationaliteit te bezitten. U bent een soennitische moslim van Arabische origine. U woonde sinds uw geboorte tot 2006 in de Al Kazimiya-wijk te Bagdad. Door het sektarisch geweld in 2006 werd u ontheemd en verhuisde u samen met uw vader, broers, en zussen naar El Dora te Bagdad.

U rondde aan de universiteit van Bagdad een bachelor Spaans-Engels af in 2004. U studeerde verder aan de hogeschool en rondde in 2007 uw studie administratie af. Hierna solliciteerde u voor verschillende jobs, maar vond geen werk. In 2008 was er een oproep in de media voor jobs bij de overheid niet verbonden aan een ministerie waarop u solliciteerde. U werd aangenomen als administratief medewerker bij de inlichtingendiensten op het hoofdkantoor te Karada, Bagdad. Uw taak bestond erin de post voor alle directies van het hoofdkantoor open te maken en opnieuw te verdelen over de verschillende afdelingen. In 2009 en 2011 werd telkens een collega van u vermoord omdat ze soms kritiek uiten. Begin 2012 werd u overgeplaatst naar de directie M-77 verantwoordelijk voor veiligheid en bescherming nabij het legervliegveld van El Rachid, Bagdad. In 2012 kwam er een onbekende militaire groep de directie waar u werkte binnen en nam een collega mee. Later zag u op facebook dat deze persoon veroordeeld is tot de doodstraf. In de periode na 2012 werden er op het werk religieuze leuzen gebruikt en vlaggen opgehangen, wat u als discriminatie ervaarde en hierdoor werd voor u de invloed van de sjiitische milities op de overheidsdiensten duidelijker. Verder in 2013 kwam u een keer te laat op uw werk, en u gaf daarbij als reden op dat het verkeer onderweg vertraagd was door religieuze processies. Uw overste interpreteerde dit als een sektarisch verwijt. Een maand later, eind 2013, vroegen onbekende personen in de wijk waar u woonde aan uw burens informatie over u. U meldde dat aan uw overste maar hij deed niks met uw melding. U dacht hierbij aan vroegere collega's die waren vermoord. In hun geval was telkens voorafgaand ook door onbekenden naar hen gevraagd in hun omgeving. U voelde zich hierdoor geïsoleerd en stopte met werken op 31 januari 2014.

In februari 2014 werd u tegengehouden in de buurt van uw woonplaats door een agent die u vragen stelde en grondig uw auto doorzocht. De instantie die verantwoordelijk was voor de veiligheid in uw wijk, de overheid werkte hierbij samen met sjiitische milities, doorzocht uw huis 2 keer in april en mei 2014 en vroeg hierbij naar u. U verliet de wijk El Dora in juni 2014 en ging wonen in het tweede huis van uw vader in Al Yusufiya. Omwille van gevechten tussen enerzijds het leger en sjiitische milities en anderzijds IS in Al Yusufiya verliet u de regio. U dook vervolgens onder bij verschillende vrienden in Bagdad voor een periode tot eind april 2015. Doordat er veel huiszoekingen gebeurde in de wijk El-Dora besloot u om Bagdad te verlaten en ging eind mei of begin juni naar Suleimaniya waar u 10 dagen verbleef. Vervolgens verbleef u 3 maanden in Erbil. Op 9 september 2015 vloog u samen met uw broer A. A. N. (...) vanuit Erbil naar Turkije. Vervolgens reisden jullie samen verder naar Europa. U kwam aan in België op 19 september 2015 en vroeg asiel aan op 29 september 2015. Uw broer vroeg op diezelfde dag asiel in België om dezelfde redenen waarom u asiel verzocht. Op 16 maart 2016 werd de aanvraag voor uw broer onontvankelijk verklaard om reden van afstand van asiel. U broer keerde met het terugkeerprogramma van IOM terug naar Irak. In Bagdad heeft uw broer na zijn terugkeer nog onderdak gegeven aan uw gezin dat zich op verschillende familieadressen verborgen hield. Op 5 maart 2018 in de nacht viel een groep onbekende militieleden de woning van uw broer binnen. Uw gezin was op dat moment niet in huis maar het gezin van uw broer wel. De mannen waren op zoek naar u. Ze hebben uw broer erg geslagen. Ze dreigden dat als ze u de volgende keer niet zouden vinden, ze de vrouwen zouden meenemen. Daarna heeft uw broer een hersenbloeding gekregen. Hij is tien dagen later, op 16 maart 2018, in het ziekenhuis overleden.

Ter staving van uw asielaanvraag legde u volgende documenten in origineel voor: uw nationaliteitsbewijs, uw rijbewijs, ontheemdenkaart, woonstkaart, identiteitskaart, verkiezingskaart en uw diploma's bachelor talen en administratie. Van volgende documenten legde u een kopie neer: uw arbeidskaart, identiteitspagina uit uw paspoort, rantsoenkaart, foto's van een reis voor uw werk naar Zuid-Korea, uitbetalingsfiche van uw werk, identiteitskaart van uw dochters en vrouw, eigendomsakte van het huis in Al Yusufiya op naam van uw vader, foto's van het huis in Al Yusufiya na de brand, foto's van uw gezin na de laatste huiszoeking, een bewijs van tewerkstelling, document van de oplegging van straf op uw werk, foto's van een collega die vermoord is, een overlijdensakte van uw broer A. A. N. (...), een rouwbericht voor deze broer, een foto van zijn graf.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere

procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na grondige onderzoek van de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratief dossier dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, §2, a en b van de Vreemdelingenwet aannemelijk te maken.

U haalde ter staving van uw asielerzoek aan vervolging te vrezen vanwege vooral sjjiitische militieën, als ook vanwege de overheid die in toenemende mate is geïnfilteerd door sjjiitische militieën. Men zou u vervolgen omwille van uw soennitische geloofsstrekking, omdat u als soenniet tewerkgesteld was bij de inlichtingendiensten, en omdat u deze werkplek had verlaten zonder officiële toestemming. U haalde tenslotte ook de algemene onveiligheidstoestand voor soennieten aan in uw land van herkomst.

Vooraleerst dient er te worden vastgesteld dat de geloofwaardigheid van uw asielrelaas op fundamentele wijze ondermijnd wordt door de vele ongeloofwaardigheden die werden vastgesteld in uw verklaring bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) en uw verklaringen op het Commissariaat-generaal voor Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS). Het CGVS sluit niet uit dat u enigermate slachtoffer kan zijn geweest van discriminatie omwille van uw geloofsstrekking in uw werkomgeving maar gezien onderstaande vaststelling van ongeloofwaardigheid in uw verklaringen op dit punt, moet worden geoordeeld dat u de vervolgingsproblemen die u verklaart te hebben geleden, minstens ernstig overdreven heeft.

Zo verklaarde u dd.10.03.2016 in de op de DVZ ingevulde vragenlijst van het CGVS dat de sancties die u in 2011 door de bevoegde onderzoekscommissie werden opgelegd nadat u uw veiligheidsbadge verloren had, bestonden uit: één maand loonverlies, twee jaar uitsluiting van de mogelijkheid tot promotie, twee jaar verbod om een nieuwe veiligheidsbadge te krijgen, en overplaatsing naar een andere dienst, meer bepaald de militaire luchthaven Al Rashid (CGVS-vragenlijst, p.2). Echter verklaarde u dienaangaande iets geheel anders in uw laatste persoonlijk onderhoud met het CGVS dd. 08.05.2018. Daar hield u het er immers op dat u gedurende een periode van 6 maanden uitgesloten was van enige kans op promotie, en dat u 1 jaar geen veiligheidsbadge mocht krijgen (CGVS III, p.4-5). Deze tijdwaarden verschillen dusdanig van elkaar dat het vermoeden rijst dat u minstens de verklaarde discriminatie waarvan u beweert slachtoffer te zijn geweest, overdreven heeft. Bevestiging van dit gegeven wordt ook gevonden in de vaststelling dat u ook aangaande de sanctie van loonverlies een andere inschatting geeft doorheen uw opeenvolgende onderhouds met de Belgische asieldiensten. Immers blijkt dat u weliswaar doorheen alle gehoren steeds heeft volgehouden dat u loonverlies werd opgelegd voor de duur van één maand. Maar over hoe deze sanctie dient te worden ingeschat, lopen uw opeenvolgende verklaringen dan weer uiteen: immers blijkt dat u tijdens uw laatste persoonlijk onderhoud met het CGVS aangaf dat deze sanctie abnormaal hoog was, en dat voor een professionele fout zoals de uwe – het verlies van een veiligheidsbadge – eerder een loonverlies van 10 dagen gebruikelijk zou zijn en dat de u opgelegde sanctie van één volle maand loonverlies zelfs nooit eerder aan iemand was opgelegd (CGVS III, p.5). Deze inschatting is strijdig met uw verklaringen bij een eerder onderhoud met het CGVS (CGVS II, p. 8) alwaar u nog verklaard had dat het soms voorvalt dat medewerkers voor een nog langere periode dan één maand loonverlies krijgen opgelegd. Niet alleen zijn beide uitspraken onderling tegenstrijdig. Bovendien raakt deze tegenstrijdigheid de kern van uw asielmotiveën, gezien u precies meent dat de sanctie tegen u disproportioneel zwaar was om discriminatoire redenen.

Ook aangaande de moorden op collega's in de periode 2008-2011 legde u incoherente verklaringen af, dusdanig dat moet worden getwijfeld aan het verband dat u legt tussen deze moorden en de door u verklaarde persoonlijke vervolgingsvrees. Zo verklaarde u in uw eerste persoonlijk onderhoud met het CGVS (CGVS I, p. 14) dat collega H. W. (...) vermoord werd in 2009 omdat hij soms kritiek durfde uiten. Echter verklaarde u in uw daarop volgend onderhoud met het CGVS (CGVS II, p.9) dat deze man vermoord werd om redenen die u niet kent. U gaf daarbij zelfs aan dat deze man een vertrouweling was van jullie directe chef. U werd met deze tegenstrijdigheid geconfronteerd maar had er geen aannemelijke verklaring voor (CGVS II, p. 10). U haalde ineens aan dat deze collega niet graag gezien

was omdat hij zijn werk goed deed en daarbij de regels respecteerde. Deze verduidelijking biedt alleszins geen uitleg voor uw verklaring dat voornoemde collega zou zijn vermoord om redenen die u niet kent. Ook deze vaststelling draagt bij tot de inschatting dat u de ernst van de door u ervaren discriminatie en de persoonlijke vervolgingsvrees die u hieruit afleidde, minstens heeft overdreven.

Ook aangaande het feit dat onbekenden naar u begonnen navraag te doen in uw wijk, werden blijken van ongeloofwaardigheid vastgesteld. Deze vaststellingen zijn van belang, met name omdat u deze bevragingen aanhaalt als bewijs dat de militie u naar het leven stonden. Immers verklaarde u dat bij de collega's die in voorgaande jaren waren vermoord, er voorafgaand ook eerst navraag werd gedaan door onbekenden (CGVS II, p.9). Welnu, in uw eerste persoonlijk onderhoud met het CGVS (CGVS I, p. 13) verklaarde u dat eind 2013 uw buur u meldde dat onbekenden naar u gevraagd hadden in het kader van een huwelijksvoornemen. Uw buurman sprak u zelfs aan met felicitaties aangaande uw vermeend huwelijksvoornemen. Kort daarop zouden onbekenden in uw buurt weer naar u hebben rondgevraagd, ditmaal om te vernemen of u voldoende solvabel was om een lening aan toe te kennen. Echter verklaarde u in uw tweede en uw derde onderhoud met het CGVS dat onbekenden in deze periode eerst naar u hadden gevraagd in verband met een lening, en dat enige tijd later naar u gevraagd werd in het kader van een huwelijksvoornemen (CGVS II, p. 3, 8; CGVS III, p. 13, 16). Uiteraard doet deze tegenstrijdigheid afbreuk aan de geloofwaardigheid van dit gegeven. Ter verdere bevestiging van het gebrek aan geloofwaardigheid van dit gegeven, en van de door u verklaarde ernstige vervolgingsvrees jegens de sjiiitische militie, moet erop worden gewezen dat, ondanks het feit dat u uit de informatie dat naar u gevraagd wordt in de wijk, en u hierin de hand van de sjiiitische militie vermoedt, en ondanks het feit dat u een onmiddellijke gelijkenis ziet met de eerdere moorden op collega's van dezelfde geloofsstrekking, u niettemin op dezelfde werkplek bent blijven werken en dit nog gedurende een maand, en dat u in die periode ook op uw officieel verblijfsadres bent blijven wonen. Dergelijke gedragswijze geeft alvast geen blijk van enige ernstige vrees voor een levensbedreigende vervolging. Gezien u expliciet een verband ziet tussen dergelijke navraag in de wijk en een op handen zijnde moordaanval, naar analogie met de effectieve moorden op enkele voormalige collega's, dient het onbegrijpelijk te worden genoemd dat u uw dagelijkse routine verder zette gedurende minstens nog een maand, en u daardoor zich des te meer traceerbaar en kwetsbaar maakte voor sjiiitische militie in hoofde van wie u een intentie om u te vermoorden, verklaarde te vrezen.

Een verdere blijk van het gebrek aan geloofwaardigheid van de door u verklaarde vervolgingsvrees moet worden gevonden in de vaststelling van een manifeste tegenstrijdigheid tussen uw opeenvolgende verklaringen over de diverse onderduikadressen die u verklaarde te hebben gehad om zich te onttrekken aan de sjiiitische militie van wie u een levensbedreigende vervolging vreest. Zo verklaarde u in de op de DVZ ingevulde vragenlijst van het CGVS dat u na uw werk definitief te hebben verlaten, een maand nadat er door onbekenden naar u werd gevraagd in uw wijk, eerst gedurende zeven maanden ondergedoken leefde in een huis van uw ouders in Yusufiya. Toen echter op het einde van die zeven maanden het Iraakse leger en de sjiiitische militie Yusufiya militair aanvielen, keerde u terug naar Bagdad alwaar u onderdook op diverse familieadressen (CGVS vragenlijst, p. 2). Echter verklaarde u in het eerste onderhoud met het CGVS (CGVS I, p. 4, 16) dat u na het definitieve vertrek van uw werkplaats, gedurende 5-6 maanden onderdook bij kennissen in Bagdad. Daarna zou u gedurende 7 maanden ondergedoken hebben geleefd in een woning van uw ouders in Yusufiya. Nog in de loop van uw eerste onderhoud met het CGVS werd u geconfronteerd met de strijdigheid van uw verklaringen op dit punt (CGVS I, p. 16). U slaagde er echter niet in een redelijke verklaring te bieden voor deze tegenstrijdigheid. Uw verklaring als zou u enkel schattingen hebben gegeven van de diverse verblijfsperiodes en -locaties, biedt immers nog geen verklaring waarom u de volgorde van de twee belangrijkste locaties van onderduiken heeft omgekeerd. De tegenstrijdigheid is manifest en raakt de kern van uw asielmotieven. De ongeloofwaardigheid van uw onderduikinitiatieven straalt immers negatief af op de aannemelijkheid van de door u verklaarde ernstige vervolgingsvrees als reden voor uw vermeende ondergedokenheid.

Ook aangaande uw definitief vertrek uit uw werkplaats legde u in de opeenvolgende onderhouden met de asielinstanties verklaringen af die coherentie en logica missen. Zo blijkt allereerst dat u bij uw eerdere verklaringen telkens aangaf dat u op illegale wijze vertrokken was op uw werkplaats – gezien het feit dat u deze werkplaats verlaten had zonder formele toestemming in de vorm van een aanvaard ontslag – en dat dit illegaal vertrek van deze betrekking in een gevoelige sector als de Iraakse inlichtingendienst, een reden was voor de overheid om u officieel te vervolgen, en voor de sjiiitische militie om u wederrechtelijk naar het leven te staan (CGVS I, p.5,14,15; CGVS II, p.2). Deze verklaringen staan echter in schril contrast met uw verklaringen in het kader van uw laatste persoonlijk onderhoud met het CGVS. Daar verklaarde u immers dat u geen formeel ontslag had genomen op uw

werkplaats omdat u dacht dat uw werkgever niet zwaar zou tillen aan uw verdwijning van de werkplaats. Daarbij verklaarde u ook dat wie langer dan tien dagen ongewettigd afwezig is van de werkplek, automatisch ontslagen wordt. Of dit betekent dat u zelf intussen officieel ontslagen bent, wist u vreemd genoeg niet (CGVS III, p. p. 8, 17). U voegde nog toe dat de procedure om ontslag te nemen uit uw tewerkstelling ongeveer een week in beslag neemt, ook de ontslagprocedure na 10 dagen ongewettigde afwezigheid zou niet meer dan 10 dagen in beslag nemen (CGVS III, p. 8). In elk geval staat deze voorstelling van zaken dan weer in schril contrast met uw eerdere verklaringen over deze kwestie. Immers verklaarde u dat u zelf ervan had afgezien om formeel ontslag te nemen van uw werkplek omdat u hiertoe gezien uw vervolgingsprobleem de tijd niet had: dergelijke ontslag zou immers 2-3-4 maanden in beslag nemen. Daarbij verklaarde u meermaals dat een van de redenen waarom de sjiiitische militieën u naar het leven stonden, precies uw illegaal vertrek uit uw tewerkstelling in een gevoelige sector was, naast het feit dat u van de soennitische geloofsstrekking bent (CGVS vragenlijst, p. 2; CGVS I, p. 14-15; CGVS II, p. 12). Deze tegenstrijdigheid is dan ook zwaarwichtig en kan onmogelijk geweten worden aan een eventueel misverstand. Bijgevolg kan evenmin geloof worden gehecht aan uw verklaringen over uw ontslag en de eventuele impact van dit ontslag op uw vervolgingsvrees.

Tenslotte werd ook aangaande de huiszoekingen die door militieën in uw woning werden verricht, een tegenstrijdigheid vastgesteld in uw opeenvolgende verklaringen. Zo blijkt uit uw eerdere verklaringen (CGVS II, p.4) dat er in de loop van 2014 en 2015 meerdere huiszoekingen hebben plaatsgevonden op dit adres. De allereerste huiszoeking op dit adres zou hebben plaatsgevonden in april 2014, de daarop volgende in mei of juni 2014. Echter verklaarde u tijdens uw laatste persoonlijk onderhoud met het CGVS dat alle huiszoekingen op uw verblijfsadres in Bagdad, plaatsvonden met een interval van 3 tot 4 maanden tussen elke twee huiszoekingen (CGVS III, p. 12, 17, 19-20). U werd geconfronteerd met de strijdigheid van uw verklaringen op dit punt (CGVS III, p. 20). U verklaarde zich niet in staat om meer duidelijkheid te bieden over het interval tussen de opeenvolgende huiszoekingen tenzij in termen van 2-3-4 maanden. Deze uitleg kan niet worden weerhouden, zeker niet gezien uit uw verklaringen blijkt dat met name die tweede huiszoeking de enige was waar er expliciet naar u was gevraagd bij uw naasten (CGVS I, p. 16; CGVS II, p. 4).

Bovenstaande vaststellingen van ongeloofwaardigheid leiden ertoe te oordelen dat geen geloof kan worden gehecht aan de door u verklaarde ernstige vervolgingsvrees omwille van uw soennitische geloofsstrekking of omwille van uw tewerkstelling als soenniet bij de Iraakse inlichtingendienst. Behalve de verwijzingen naar elementen van levensbedreigende vervolging, wees u ook op andere problemen op de werkvloer: zo wees u erop dat geleidelijk aan sjiiitische medewerkers vlaggen en religieuze leuzen aanbrachten op de werkvloer, wat irritatie veroorzaakte, u wees erop dat u uw mening niet kon uitspreken op de werkvloer, (CGVS I, p. 6-7, 14), u wees er ook op dat u om sektarische redenen niet geselecteerd werd om bepaalde taken uit te voeren, en dat soennitische werknemers respectloos en kwetsend werden bejegend (CGVS II, p. 10-12; CGVS III, p. 6), of u wees erop dat u om sektarische redenen geen kans maakte op een bedrijfsvoertuig (CGVS III, p. 6). Deze verschillende feiten van discriminatie waarover u hier spreekt worden door het CGVS niet betwist. Maar deze feiten zijn onvoldoende zwaarwichtig om te kunnen spreken over een bedreiging van uw veiligheid, leven of fysieke integriteit en zijn dus niet van dermate ernstige aard om te spreken over vervolging in het kader van de vluchtelingenconventie.

Daarbij moet ook in de overweging worden betrokken dat u binnen de Iraakse inlichtingendienst bepaald geen strategische functie uitoefende: uit uw verklaringen blijkt immers dat uw functie strikt administratief was, meer bepaald stond u de laatste jaren in voor de ontvangst en interne distributie van de post. Dat u, zoals u verklaart, vervolging zou riskeren om reden van uw tewerkstelling, als soenniet, in een 'gevoelige plaats' zoals u het zelf uitdrukt (CGVS II, p. 2) dient dan ook, omwille van de aard van uw functie onwaarschijnlijk te worden genoemd.

Gelet op bovenstaande vaststellingen kan er uit uw verklaringen geen gegronde vrees voor vervolging door de autoriteiten, noch een reëel risico op ernstige schade in uwe hoofde vastgesteld worden.

De documenten die u voorlegt ter staving van uw asielaanvraag zijn niet van die aard dat ze bovenstaande bevindingen kunnen beïnvloeden. Uw nationaliteitsbewijs, rijbewijs, ontheemdenkaart, woonstkaart, identiteitskaart, verkiezingskaart, identiteitspagina uit uw paspoort, rantsoenkaart, en uw diploma's bachelor talen en administratie bevatten louter identiteitsgegevens en gegevens over uw studie en worden door het Commissariaat-generaal niet betwist.

De uitbetalingsfiche van uw werk en uw arbeidskaart uit 2011 tonen aan dat u tewerkgesteld bent geweest bij de Iraqi National Intelligence Service. Deze documenten bieden echter geen informatie over enige persoonlijke vervolgingsvrees en zijn bijgevolg niet van aard dat ze de hierboven verzamelde blijken van ongeloofwaardigheid vermogen te beïnvloeden of weerleggen.

Het document van de oplegging van een sanctie op uw werk betreft een administratieve sanctie u opgelegd in 2008 (CGVS III, p.6-7). U gaf daaromtrent aan dat u samen met de andere leden van een aankoopcommissie was gesanctioneerd omdat u de opgedragen aankoop niet had gedaan bij de aangewezen leverancier maar bij een andere leverancier die meer kwaliteit garandeerde voor een betere prijs. In werkelijkheid had de aankoopcommissie waarvan u deel uitmaakte, op deze manier een corrupte handelsovereenkomst gedwaarsboemd. Ook dit document is niet van aard dat ze bovenstaande vaststellingen vermag te weerleggen. U gaf alvast zelf aan dat deze sanctie in 2008 niets te maken had met uw soennitische geloofsstrekking. Verder wees u er ook op dat u sedertdien geen verdere problemen meer heeft gehad omwille van deze sanctie. U had sedertdien zelfs nog positieve evaluaties gekregen van uw werkgever (CGVS III, p.6-7). Gegeven deze verklaringen kan alvast geen gegronde of actuele vrees in uw hoofde worden afgeleid uit deze door u verklaarde sanctie uit 2008.

De foto's van het beschadigde huis in Yusufiya, en de eigendomsakte op naam van uw vader, tonen aan dat deze woning effectief brandschade heeft geleden. Uit uw verklaringen blijkt echter dat deze brandschade niet het gevolg was van een intentionele en persoonlijke agressie, maar het onbedoelde gevolg was van een militaire campagne (CGVS I, p. 11). Bijgevolg kan in deze bewijselementen geen indicatie van een persoonlijke vervolgingsvrees in uw hoofde worden gevonden.

De foto's van een reis voor uw werk naar Zuid-Korea tonen aan dat u een professionele reis naar het buitenland heeft gemaakt. Deze stukken zijn op geen enkele wijze bij machte de hierboven verzamelde vaststellingen te beïnvloeden of weerleggen.

De foto's van uw gezin na de laatste huiszoeking tonen uw kinderen en echtgenote, geëmotioneerd in een overhoop gehaalde woonruimte, luidens uw verklaringen na een huiszoeking in juli 2016 (CGVS III, p.9). Uit de foto's kan alvast niets worden opgemaakt over de plaats, tijdstip of omstandigheden waarin deze gebeurtenis zich zou hebben voorgedaan. Daarenboven dient te worden gesteld dat foto's een beperkte bewijskracht hebben gezien zulk beeldmateriaal zich leent tot manipulatie of enscenering. Bijgevolg zijn deze foto's niet bij machte om op te wegen tegen de hierboven verzamelde vaststellingen van ongeloofwaardigheid van de door u verklaarde ernstige vervolging.

De door u neergelegde foto van een in 2011 vermoorde collega L. (...) is evenmin van aard dat ze bovenstaande vaststellingen vermag te weerleggen. U gaf zelf aan dat u met deze foto wilde aantonen dat het makkelijk is om mensen te vermoorden in Irak. U gaf verder aan dat er geen verband bestaat tussen de moord op deze collega en uw vervolgingsvrees. U wees er zelfs op dat deze vermoorde collega niet eens dezelfde geloofsstrekking aanhing als u (CGVS III, p. 10).

U verwijst tenslotte naar het tragische overlijden van uw broer A. A. N. (...), feiten die u staaft met een overlijdensakte, een rouwbericht en een foto van het graf van uw broer. U had reeds verklaard dat uw broer samen met u asiel had gevraagd in België omwille van uw problemen (CGVS II, p. 5). U verklaarde tenslotte ook dat uw broer een hersenbloeding heeft gekregen onmiddellijk nadat hij ernstig geslagen was door militieleden die op zoek waren naar u (CGVS III, p. 4). Echter kan, bij gebrek aan geloofwaardigheid van de door u verklaarde ernstige vervolgingsvrees, zoals hierboven aangetoond, evenmin geloof worden gehecht aan het gegeven dat het overlijden van uw broer op enigerlei wijze zou zijn veroorzaakt of bespoedigd door deze door u verklaarde ernstige vervolging. De door u neergelegde overlijdensakte, het rouwbericht en de foto van zijn graf bewijzen enkel het overlijden van uw broer op zich, met als vermelding van de medische doodsoorzaak een bloedklonter in de hersenen, zonder dat deze bewijsstukken enige verwijzing bevatten naar de door u verklaarde vervolgingsproblemen.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Irak werd het "UNHCR Position on Returns to Iraq" van 14 november 2016 in rekening genomen. Zowel uit dit advies, als uit de COI Focus "Irak: De

veiligheidssituatie in Bagdad" van 26 maart 2018 (waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat ISIS sinds 2015 meer en meer werd teruggedrongen. Op 9 december 2017 kondigde eerste minister Haider al-Abadi dat het laatste stukje ISIS-territorium op Iraaks grondgebied was veroverd, en dat hiermee een einde was gekomen aan de grondoorlog tegen de terreurorganisatie. Het door ISIS uitgeroepen kalifaat is volledig verdwenen. Dit belet evenwel niet dat ISIS verder terroristische aanslagen pleegt op het Iraakse grondgebied.

Uit dezelfde informatie blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het geweld nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren het conflict in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad te worden beoordeeld. Dit gebied omvat de hoofdstad Bagdad en het omliggende gebied, inclusief Tarmia Taji, Hosseinia, Abu Ghraib, Sabaa al-Bour, Nahrawan, Mada'in, Mahmudiya, Yusufiya en Latifiya.

De hoofdstad en de hele provincie Bagdad bevinden zich onder controle van de Iraakse regering. De beveiliging van Bagdad geniet nog altijd een hoge prioriteit en een substantieel deel van het leger en de Federale Politie staat in voor de veiligheid van de hoofdstad.

Het geweld dat in de provincie Bagdad plaatsvindt neemt in hoofdzaak de vorm van terreuraanslagen enerzijds en mishandelingen, ontvoeringen en moorden anderzijds. Het gros van de terroristische aanslagen zijn toe te schrijven aan ISIS. Hoewel de groepering zowel de Irakese veiligheidsdiensten (politie en leger), als burgers tot doelwit heeft, is het duidelijk dat de terreurcampagne van ISIS hoofdzakelijk op burgers gericht is. Het aantal door ISIS uitgevoerde aanslagen in Bagdad is vanaf begin 2017 sterk teruggelopen in vergelijking met de situatie van 2014 tot 2016. Niet alleen de frequentie maar ook de zwaarte van de aanslagen is in 2017, in vergelijking met 2015 en 2016, verder afgenomen. Deze trend werd aan het begin van de ramadan in mei 2017 weliswaar kort onderbroken. Net zoals in de vorige jaren lanceerde ISIS toen een "ramadanoffensief" met een toename van aanslagen in heel Irak. Het geweld nam daarna echter opnieuw verder af. ISIS bedient zich nog nauwelijks van gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen door guerrillastrijders met infanteriewapens. Aanvallen waarbij militaire tactieken worden gehanteerd zijn uitzonderlijk. Er vinden nog nauwelijks door ISIS gepleegde zware aanslagen plaats. Naast aanvallen gericht op specifieke doelwitten, waaronder de Iraqi Security Forces (ISF), het leger, de politie, en Popular Mobilization Units (PMU), vinden er dagelijks kleinschaligere aanslagen plaats. Het blijven nog altijd deze kleinere aanvallen die de meeste burgerslachtoffers maken.

Het offensief dat ISIS sinds juni 2014 in Irak voert, heeft in Bagdad wel tot de mobilisatie van sjiitische milities geleid. De aanwezigheid van deze milities heeft er voor gezorgd dat de aard, de intensiteit en de frequentie van de acties van ISIS in Bagdad veranderd zijn.. De sjiitische milities blijken op hun beurt evenwel, samen met criminele bendes en militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk te zijn voor de meer individuele en doelgerichte vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Vooral soennitische burgers zouden een groter risico lopen hier het slachtoffer van te worden. Soennieten die afkomstig zijn uit andere regio's van Irak (IDP's) worden daarbij meer gevisieerd. Uit de beschikbare informatie blijkt derhalve dat een groot deel van het geweld dat er in de provincie Bagdad plaatsvindt, doelgericht van aard is.

Het geweld in de provincie Bagdad heeft tot gevolg dat er maandelijks doden en gewonden te betreuren vallen. Het aantal incidenten is echter sinds november 2016 gevoelig gedaald en dit tot op een niveau zoals voor het laatst in 2012 gezien. Ook het aantal geweldincidenten is over de hele lijn teruggelopen: minder autobommen, minder IED's, en ook minder aan het conflict gerelateerde moorden. Deze trend houdt ook heel 2017 en in de eerste maanden van 2018 aan.

Niettegenstaande het geweld in Bagdad slachtoffers opeist, dienen ook andere objectieve elementen meegenomen te worden bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Bagdad teneinde te kunnen vaststellen of er actueel al dan niet zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Bagdad aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Zulke elementen zijn het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door

willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om Bagdad te verlaten.

In dit opzicht wijst het CGVS er op dat de cijfers in voornoemde COI Focus met betrekking tot het aantal te betreuren burgerslachtoffers niet enkel betrekking hebben op slachtoffers van blind geweld, maar ook op slachtoffers van andere geweldfeiten zoals gerichte ontvoeringen en moorden. Bovendien hebben deze cijfers betrekking op het gehele grondgebied van de provincie Bagdad dat een oppervlakte van 4555 km² heeft en iets meer dan 7 miljoen inwoners heeft.

De impact van het geweld op het dagelijkse leven van de burgers in Bagdad is gemengd: enerzijds worden verplaatsingen bemoeilijkt door de controleposten (die nu wel meer en meer worden afgebouwd), maar anderzijds is Bagdad nog steeds een functionerende grootstad. Ondanks de aanwezige veiligheidsrisico's blijven de infrastructuur, het bedrijfsleven en de publieke sector verder functioneren. Bagdad is geen belegerde stad, de bevoorrading met levensmiddelen en andere consumptiegoederen is er verzekerd en winkels, markten, restaurants, cafés, pretparken enz. blijven er geopend. Gezinnen komen buiten om inkopen te doen, uit te gaan eten of te wandelen. Ook het cultureel leven staat er niet stil. Goederen worden verhandeld en zijn vrij verkrijgbaar, al is de levensduurte in Bagdad gestegen. De economische situatie is echter zodanig verslechterd dat de ontevredenheid onder de bevolking sterk is toegenomen. Er zijn talrijke betogingen tegen het falende beleid van de overheid om de infrastructuur op punt te brengen, en vooral ook tegen de alomtegenwoordige corruptie.

De scholen en universiteiten zijn open, en er is gezondheidszorg beschikbaar, al staat de laatste zwaar onder druk en is de toegang tot dit systeem (vooral voor IDP's) moeilijk. Anderzijds is het aantal IDP's in Bagdad het afgelopen jaar sterk geslonken. Dit heeft de druk op gastgezinnen, de huurmarkt en openbare dienstverlening verlaagd.

Verplaatsingen in de stad worden enerzijds weliswaar bemoeilijkt door de talrijke checkpoints (die nu wel meer en meer worden afgebouwd), maar anderzijds werd het al meer dan tien jaar geldende nachtelijke uitgaansverbod opgeheven, en is er geen sprake van om het terug in te voeren. De verkeerswegen blijven open, en de internationale luchthaven is operationeel.

De Iraakse autoriteiten hebben bovendien nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad, en diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de VN blijven aanwezig in de hoofdstad.

Het CGVS wijst er tot slot op dat nergens in het standpunt van het UNHCR inzake de terugkeer naar Irak (UNHCR Position on Returns to Iraq" van 14 november 2016) geadviseerd wordt om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Irakees een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR stelt nergens dat Irakezen die afkomstig zijn uit Bagdad niet naar Bagdad kunnen worden teruggestuurd. Het standpunt van UNHCR van 14 november 2016 is bijgevolg een duidelijke aanwijzing dat de situatie in Bagdad niet valt onder de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Volledigheidshalve wijst het CGVS er op dat het EHRM in het arrest J.K. and Others v. Sweden van 23 augustus 2016 zijn standpunt omtrent de mogelijke schending van artikel 3 EVRM omwille van de veiligheidssituatie in Irak nogmaals heeft bevestigd. Het EHRM stelde dat, niettegenstaande de veiligheidssituatie in Irak verslechterd is sinds juni 2014, er geen internationale rapporten zijn die het Hof doen concluderen dat de veiligheidssituatie in Irak zo ernstig is dat de terugkeer van een persoon een schending van artikel 3 EVRM inhoudt. (EHRM, J.K. and Others v. Sweden, Application no. 59166/12, van 23 augustus 2016, §110-111). Daar de veiligheidssituatie sindsdien opmerkelijk verbeterd is, is deze beoordeling van het EHRM anno 2017 nog steeds geldig.

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad nog steeds complex, problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Als een uit Bagdad afkomstig Irakees asielzoeker omwille van zijn of haar specifieke profiel bescherming nodig heeft, wordt die dan ook verleend. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het blind

geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Bagdad. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die er op wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die tot gevolg hebben dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

2.1.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Verdrag van Genève), van de artikelen 48/3, §§ 2, 4 en 5, 48/5, §§ 2 en 3, 48/6, 48/7 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 26 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: koninklijk besluit van 11 juli 2003), van “*het algemeen beginsel van voorzichtigheid*”, van “*het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur*”, van het redelijkheidsbeginsel en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Na een korte samenvatting van de bestreden beslissing en een bevestiging van zijn verklaringen en vrees, laat verzoeker wat betreft de in de bestreden beslissing aangehaalde tegenstrijdigheden het volgende gelden:

“ de sancties nadat hij zijn veiligheidsbadge verloren had:*

Verzoeker preciseert dat wanneer hij heeft zijn badge verloren, hij is bij een soort onderzoekscommissie geweest en hij werd gestraft en overgeplaatst naar Al Rashid.

Hij kreeg geen loon gedurende een maand. Hij kreeg geen promotie gedurende een jaar. Hij kreeg geen badge meer gedurende een jaar.

Hij kreeg geen recht om een beroep tegen deze sanctie in te dienen.

Hij werd abnormaal zwaar gestraft omdat hij soenniet is. (zie notities persoonlijk onderhoud CGVS III, p. 6/22)

** over de moorden van collega's in de periode 2008-2009:*

Verzoeker preciseert dat collega's zijn vermoord, W. (...) is gedood in 2009 en S. (...) in 2010.

De reden: omdat ze soms kritiek hadden.

** over de onbekenden die naar hem begonnen navraag te doen in zijn wijk:*

Meneer N. (...) preciseert dat hij dacht dat ze op eerste keer gekomen zijn om hem te feliciteren en op de tweede keer kreeg hij een bericht dat ze hem gevraagd hadden voor een lening.

** over de onderduikadressen:*

Meneer N. (...) preciseert dat hij na het definitieve vertrek van zijn werkplaats gedurende 7 maanden onderdook bij kennissen in Bagdad. Daarna bleef hij gedurende 7 maanden in het huis van zijn ouders in El Yousifiya.

Hij preciseert gedurende zijn onderhoud bij het CGVS dat de datum bij DVZ niet correct was.

** over zijn definitieve vertrek uit zijn werkplaats:
Meneer preciseert dat hij geen formeel ontslag genomen.*

** over de aangaande huiszoekingen:
Meneer heeft gepreciseerd dat ze hebben 2 keer zijn huis doorzocht, de eerste keer in april 2014 en de tweede keer was in mei 2014.*

** over de verschillende feiten van discriminatie:
Meneer NIDA bevestigt dat hij problemen van discriminatie gekend heeft op zijn werk omwille van zijn soennitische geloofstrekking.
- de straf dat hij heeft gekregen nadat hij zijn werkbadge verloren heeft;
- hij was niet geselecteerd om bepaalde taken uit te voeren;*

** over de documenten:
Het CGVS beweert dat er in Irak sprake is van grootschalige corruptie en documentenfraude.
Het gaat om eenvoudige bewering van het CGVS die op geen enkel objectief onderzoek berust.”*

Vervolgens haalt verzoeker artikel 23, § 2, van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 aan en citeert hij uit de arresten Singh en M. D. en M. A. tegen België van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) en hekelt hij dat de commissaris-generaal geen enkel aanvullend onderzoek heeft gemaakt.

Hij vervolgt:

“ over het overlijden van zijn broer:
Meneer N. (...) bevestigt dat zijn broer overleden is na de huiszoekingen van onbekende mensen. Hij werd erg geslagen.
Hij werd naar het ziekenhuis meegebracht en hij is tien dagen later overleden.
Hij is overleden omwille van de problemen van verzoeker.
Hij had geen persoonlijke reden alleen problemen wegens zijn broer, de verzoeker.
Er bestaat dus een reëel risico voor verzoeker in het geval van terugkeer naar Irak.”*

Vervolgens citeert verzoeker artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en stelt hij dat zowel hijzelf als de leden van zijn familie persoonlijk gevisieerd werden. Daarna citeert verzoeker uit het arrest nr. 206 315 van 29 juni 2018 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

Ten slotte betoogt verzoeker als volgt over zijn profiel als soenniet:

*“Het CGVS heeft geen rekening gehouden van een bijzonder profiel in Bagdad.
Meneer N. (...) is soenniet.
Wat betreft de achtervolging van de soennieten:
“Volgens het vluchtelingenconventie zijn de constitutieve elementen van de definitie van vluchteling de volgende :
- de gegronde vrees;
- de vervolging;
de vijf gronden: ras, nationaliteit, godsdienst, het behoren tot een sociale groep en politieke overtuiging;
- buiten het landen te bevinden;
- geen bescherming van het land kunnen invoeren ...”
“Anders dan in het Handboek legt UNHCR uit wat het verstaat onder ‘specifieke omstandigheden’ waarbij het louter behoren tot een bepaalde religieuze groep en voldoende element is als bewijs voor gegronde vrees. Dat is in het bijzonder het geval als ‘het onderzoek van de algemene politieke en religieuze situatie in het herkomstland aantoonde dat er een klimaat heerst van reële onzekerheid voor de leden van de betrokken religieuze gemeenschap.” (Vluchtelingenwerk.be/60 jaar Vluchtelingenverdrag)
« Le fait d'appartenir à une minorité religieuse discriminée contribue à rendre plausible le risque de passage à des actes de persécutions. » (S.BODART, ‘La protection internationale des réfugiés en Belgique’, p. 200)”*

Verzoeker besluit dat hij valt binnen het toepassingsgebied van artikel 1 van het Verdrag van Genève en dat hij als vluchteling moet worden erkend.

2.1.2. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Hij citeert deze bepaling en betoogt verder als volgt:

“Indien er niet besloten zou worden tot de erkenning van vluchteling moet aan verzoeker ten minste de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden aangezien de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapende conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat indien hij terugkeert naar het betrokken land, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, b en/of c) van de vreemdelingenwet.

Er bestaan in casu zwaarwegende gronden om aan te nemen dat verzoeker in zijn land van herkomst een reëel risico loopt op ernstige schade.

Uit de informatie blijkt dat er in Bagdad nog steeds een groot aantal bomaanslagen worden gepleegd, en dat er buitengerechtigde moorden gepleegd worden door leden van sjiiitische militieleden.

Hoewel uit voormelde informatie blijkt dat de er nog een openbaar leven bestaat in Bagdad, dient in casu rekening te worden gehouden met verzoeker specifieke profiel. Hoe meer de verzoeker immers het bewijs kan leveren dat hij specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, hoe lager de mate van willekeurig geweld zal zijn die vereist is opdat hij in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming (HvJ 17 februari 2009, C-465/07, Elgafaji, § 39).

Het CGVS erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad nog steeds complex, problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus...

Het CGVS erkent (zie verslag 26 maart 2018)

Na een periode met een stabiel niveau van geweld in de hoofdstad en de daartoe behorende provincies tussen 2014 en 2016 - talrijke aanslagen met maandelijkse slachtofferaantallen van honderden doden en gewonden is er sinds de jaarwisseling van 2016 naar 2017 een duidelijke trend naar minder aanslagen en kleinere aantallen slachtoffers.

Desalniettemin is ISIS nog altijd actief in Bagdad door middel van terreuraanslagen met explosieven: de hele stad en de omliggende gebieden worden regelmatig geconfronteerd met bomvoertuigen, zelfmoordvesten en berrbommen. Ondanks de omvangrijke veiligheidsmaatregelen van politie, leger en milities maken deze aanslagen nog altijd slachtoffers onder de burgerbevolking. Het aantal slachtoffers door aanslagen en door andere vormen van geweld dat in 2015 en 2016 stabiel bleef - om en bij de 300 doden en 700 gewonden per maand - is vanaf einde 2016 sterk beginnen dalen, tot op een niveau zoals voor het laatst in 2012 gezien.

Het aantal geweldincidenten is over de hele lijn teruggelopen: minder autobommen, minder IED's, en ook minder aan het conflict gerelateerde moorden.

De hele provincie Bagdad bevindt zich onder controle van de Iraakse regering en de veiligheidsdiensten van de regering, maar momenteel zijn de prominent aanwezige sjiiitische milities een belangrijke machtsfactor. Deze milities - die officieel deel uitmaken van de Iraq Security Forces en onder de paraplu van de Popular Mobilization Units (PMU) werken - staan mee in voor de veiligheidscontroles en de ordehandhaving in Bagdad, wat vooral bij de soennitische minderheid voor wantrouwen en vrees voor een herhaling van de burgeroorlog van 2006-2007 zorgt.

De sjiiitische meerderheid heeft echter meer vertrouwen in de milities dan in de politie, die als corrupt wordt ervaren.

De milities maken mee jacht op ondergrondse terreurcellen, dragen bij tot de ordehandhaving, en bewaken de sjiiitische wijken.

Zij gaan soms hardhandig te werk, en er zijn berichten over arrestaties, mishandelingen en verdwijningen van burgers. De milities leggen geen rekenschap af aan de overheid hoewel ze officieel onder het gezag van de autoriteiten staan. De grootste milities vormen ook een duidelijk aanwezige politieke macht in Bagdad, en enkele van hen staan effectief onder controle van Iran.

In de straten van de hoofdstad worden ook regelmatig ook lijken gevonden, maar vaak is het niet mogelijk om de daders te identificeren, omdat ook onafhankelijk opererende leden van milities en criminele bendes gelijkaardige misdaden begaan bijvoorbeeld om losgeld af te persen van ontvoerde burgers.

Soennieten In Bagdad !open een groter risico om slachtoffer te worden van sjiitische milities dan sjiieten. Deze milities hebben door hun militaire successen tegen SIS in andere delen van het land verder aan invloed gewonnen, en zij wensen nu ook politiek kapitaal te slaan uit hun machtspositie. Er zijn geen duidelijke geografische verschillen vast te stellen : het geweld treft heel Bagdad en er is geen wijk die gespaard blijft van aanslagen. Hetzelfde geldt voor de buitengebieden. Er bevinden zich ongeveer 264.000 binnenlandse vluchtelingen in de provincie Bagdad. De meesten werden verdreven uit de regio's die onder de controle van ISIS stonden, of waar gevechten tussen de regeringstroepen en de PMU tegen SIS hebben plaatsgevonden of nog aan de gang zijn. De IDP's leven meestal bij gestfamilies of in huurwoningen maar hun economisch situatie is vaak precair en zij moten een beroep doen op humanitaire hulp. ... »"

Vervolgens citeert verzoeker uit het arrest nr. X van 29 juni 2018 van de Raad en stelt hij nog het volgende:

"Uw Raad dient, naar de rechtspraak van het EHRM, te kijken naar het cumulatieve effect van de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker en de verminderde capaciteit van de Iraakse autoriteiten om hen te beschermen en kan enkel vaststellen dat er een reëel risico is op een schending van artikel 3 EVRM bij hun terugkeer naar Irak. Een terugkeer naar Irak zou voor verzoeker een schending van het refoulementbeginsel inhouden.

Verwerende partij diende op basis van de algemene situatie en de individuele indicaties rekening te houden met het reëel risico op ernstige schade bij een terugkeer naar Irak

Er kan dan ook aangenomen worden dat verzoeker een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b) en c) van de vreemdelingenwet loopt bij terugkeer naar Irak en meer bepaald Bagdad."

Verzoeker besluit dat hem de subsidiaire beschermingsstatus diende te worden toegekend.

2.2. Stukken

2.2.1. Aan het verzoekschrift worden geen nieuwe stavingstukken gevoegd.

2.2.2. Op 28 januari 2019 brengt verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet aan de Raad een aanvullende nota bij samen met de COI Focus "Irak De veiligheidssituatie in Bagdad" van 14 november 2018.

2.3. Beoordeling

2.3.1.1. Inzake beroepen tegen beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-06, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop.

2.3.1.2. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt het verzoek om internationale bescherming van verzoeker in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.2. Bewijslast

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn

2011/95/EU) en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2013/32/EU), en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte beoordeling van feiten en omstandigheden in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, eerste lid, van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden voor de toekenning van internationale bescherming, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet (zie: HvJ 22 november 2012, C-277/11, M., pt. 64-68).

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit, alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.3.3. Ontvankelijkheid van de middelen

2.3.3.1. Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid *“een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen”*. Onder *“middel”* wordt begrepen een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 22 januari 2010, nr. X Te dezen voert verzoeker in het eerste middel de schending aan van de artikelen 48/5, §§ 2 en 3, 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet en van artikel 26 van het koninklijk besluit van

11 juli 2003, doch geeft hij niet de minste toelichting over de wijze waarop hij deze bepalingen geschonden acht.

2.3.3.2. In de mate dat verzoeker in het eerste middel van het verzoekschrift de schending aanvoert van “*het algemeen beginsel van voorzichtigheid*” en “*het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur*” moet worden opgemerkt dat de Raad geen dergelijke beginselen bekend zijn en dat verzoeker nalaat hierbij verdere toelichting te geven zodat dit onderdeel van het eerste middel als onontvankelijk moet worden beschouwd.

2.3.3.3. Het eerste middel is, wat het voorgaande betreft, niet-ontvankelijk.

2.3.4. De motieven van de bestreden beslissing

De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “*afdoende*” wijze. Het begrip “*afdoende*” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat aan verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd omdat (A) de vele ongeloofwaardigheden die werden vastgesteld in zijn verklaring bij de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: DVZ) en zijn verklaringen op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: CGVS) ertoe leiden dat geen geloof kan worden gehecht aan de door hem verklaarde ernstige vervolgingsvrees omwille van zijn soennitische geloofsstrekking of omwille van zijn tewerkstelling als soenniet bij de Iraakse inlichtingendienst, omdat (B) de verschillende feiten van discriminatie waarover hij spreekt onvoldoende zwaarwichtig zijn om te kunnen spreken over een bedreiging van zijn veiligheid, leven of fysieke integriteit en dus niet van dermate ernstige aard zijn om te spreken over vervolging in het kader van het Verdrag van Genève, omdat (C) het ook omwille van de aard van zijn functie onwaarschijnlijk is dat hij vervolging zou riskeren om reden van zijn tewerkstelling, als soenniet, in een ‘gevoelige plaats’, omdat (D) de documenten die hij voorlegt ter staving van zijn asielaanvraag niet van die aard zijn dat ze bovenstaande bevindingen kunnen beïnvloeden, en omdat (E) er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het blind geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet. Al deze vaststellingen worden in de bestreden beslissing omstandig toegelicht.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, voldaan. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit de uiteenzetting van het middel dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (*cf.* RvS 21 maart 2007, nr. X).

Het middel kan in deze mate niet worden aangenomen.

2.3.5. Beoordeling van de vluchtelingenstatus

Na lezing van het administratief dossier kan de Raad in navolging van de commissaris-generaal slechts vaststellen dat verzoeker er niet in slaagt om zijn vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin aannemelijk te maken.

Vooreerst treedt de Raad de commissaris-generaal bij waar deze vaststelt dat de geloofwaardigheid van verzoekers asielaas op fundamentele wijze ondermijnd wordt door de vele ongeloofwaardigheden die werden vastgesteld in zijn verklaring bij de DVZ en zijn verklaringen op het CGVS.

Zo wordt in de bestreden beslissing op goede gronden het volgende gesteld met betrekking tot verzoekers verklaringen over de sancties die hem in 2011 werden opgelegd nadat hij zijn veiligheidsbadge was verloren:

“Zo verklaarde u dd. 10.03.2016 in de op de DVZ ingevulde vragenlijst van het CGVS dat de sancties die u in 2011 door de bevoegde onderzoekscommissie werden opgelegd nadat u uw veiligheidsbadge verloren had, bestonden uit: één maand loonverlies, twee jaar uitsluiting van de mogelijkheid tot promotie, twee jaar verbod om een nieuwe veiligheidsbadge te krijgen, en overplaatsing naar een andere dienst, meer bepaald de militaire luchthaven Al Rashid (CGVS-vragenlijst, p.2). Echter verklaarde u dienaangaande iets geheel anders in uw laatste persoonlijk onderhoud met het CGVS dd. 08.05.2018. Daar hield u het er immers op dat u gedurende een periode van 6 maanden uitgesloten was van enige kans op promotie, en dat u 1 jaar geen veiligheidsbadge mocht krijgen (CGVS III, p.4-5). Deze tijdwaarden verschillen dusdanig van elkaar dat het vermoeden rijst dat u minstens de verklaarde discriminatie waarvan u beweert slachtoffer te zijn geweest, overdreven heeft. Bevestiging van dit gegeven wordt ook gevonden in de vaststelling dat u ook aangaande de sanctie van loonverlies een andere inschatting geeft doorheen uw opeenvolgende onderhouden met de Belgische asieldiensten. Immers blijkt dat u weliswaar doorheen alle gehoren steeds heeft volgehouden dat u loonverlies werd opgelegd voor de duur van één maand. Maar over hoe deze sanctie dient te worden ingeschat, lopen uw opeenvolgende verklaringen dan weer uiteen: immers blijkt dat u tijdens uw laatste persoonlijk onderhoud met het CGVS aangaf dat deze sanctie abnormaal hoog was, en dat voor een professionele fout zoals de uwe – het verlies van een veiligheidsbadge – eerder een loonverlies van 10 dagen gebruikelijk zou zijn en dat de u opgelegde sanctie van één volle maand loonverlies zelfs nooit eerder aan iemand was opgelegd (CGVS III, p.5). Deze inschatting is strijdig met uw verklaringen bij een eerder onderhoud met het CGVS (CGVS II, p. 8) alwaar u nog verklaard had dat het soms voorvalt dat medewerkers voor een nog langere periode dan één maand loonverlies krijgen opgelegd. Niet alleen zijn beide uitspraken onderling tegenstrijdig. Bovendien raakt deze tegenstrijdigheid de kern van uw asielmotieven, gezien u precies meent dat de sanctie tegen u disproportioneel zwaar was om discriminatoire redenen.”

In het eerste middel van het verzoekschrift preciseert verzoeker dat hij gedurende een maand geen loon kreeg, dat hij gedurende een jaar geen promotie en geen badge kreeg en dat hij niet het recht kreeg om beroep tegen deze sanctie in te dienen. Hij meent dan ook dat hij abnormaal gestraft werd omdat hij soenniet is. Met dit betoog blijft hij evenwel steken in het herhalen van een versie van de door hem afgelegde verklaringen. Het hoeft geen betoog dat het louter volharden in een versie van de beweerde feiten, de vastgestelde tegenstrijdigheid niet opheft.

Tevens wordt in de bestreden beslissing op goede gronden gesteld dat verzoeker over de moorden op collega's in de periode 2008-2011 dermate incoherente verklaringen aflegde dat moet worden getwijfeld aan het verband dat hij legt tussen deze moorden en de persoonlijke vervolgingsvrees die hij verklaarde te hebben. Dit wordt in de bestreden beslissing als volgt toegelicht:

“Zo verklaarde u in uw eerste persoonlijk onderhoud met het CGVS (CGVS I, p. 14) dat collega H. W. (...) vermoord werd in 2009 omdat hij soms kritiek durfde uiten. Echter verklaarde u in uw daarop volgend onderhoud met het CGVS (CGVS II, p.9) dat deze man vermoord werd om redenen die u niet kent. U gaf daarbij zelfs aan dat deze man een vertrouweling was van jullie directe chef. U werd met deze tegenstrijdigheid geconfronteerd maar had er geen aannemelijke verklaring voor (CGVS II, p. 10). U haalde ineens aan dat deze collega niet graag gezien was omdat hij zijn werk goed deed en daarbij de regels respecteerde. Deze verduidelijking biedt alleszins geen uitleg voor uw verklaring dat voornoemde collega zou zijn vermoord om redenen die u niet kent. Ook deze vaststelling draagt bij tot de inschatting dat u de ernst van de door u ervaren discriminatie en de persoonlijke vervolgingsvrees die u hieruit afleidde, minstens heeft overdreven.”

Door in het eerste middel van het verzoekschrift te preciseren dat zijn collega's in 2009 en 2010 werden gedood "omdat ze soms kritiek hadden", blijft verzoeker wederom steken in het herhalen van een versie van de door hem afgelegde verklaringen. Het louter volharden in een versie van de beweerde feiten heft de in de bestreden beslissing vastgestelde tegenstrijdigheid, die steun vindt in de stukken van het administratief dossier, evenwel niet op.

Vervolgens worden er in de bestreden beslissing ook blijken van ongeloofwaardigheid vastgesteld aangaande het feit dat onbekenden naar verzoeker navraag begonnen te doen in zijn wijk. Dit wordt in de bestreden beslissing als volgt toegelicht:

"Welnu, in uw eerste persoonlijk onderhoud met het CGVS (CGVS I, p. 13) verklaarde u dat eind 2013 uw buur u meldde dat onbekenden naar u gevraagd hadden in het kader van een huwelijksvoornemen. Uw buurman sprak u zelfs aan met felicitaties aangaande uw vermeend huwelijksvoornemen. Kort daarop zouden onbekenden in uw buurt weer naar u hebben rondgevraagd, ditmaal om te vernemen of u voldoende solvabel was om een lening aan toe te kennen. Echter verklaarde u in uw tweede en uw derde onderhoud met het CGVS dat onbekenden in deze periode eerst naar u hadden gevraagd in verband met een lening, en dat enige tijd later naar u gevraagd werd in het kader van een huwelijksvoornemen (CGVS II, p. 3, 8; CGVS III, p. 13, 16). Uiteraard doet deze tegenstrijdigheid afbreuk aan de geloofwaardigheid van dit gegeven. Ter verdere bevestiging van het gebrek aan geloofwaardigheid van dit gegeven, en van de door u verklaarde ernstige vervolgingsvrees jegens de sjjiitische milities, moet erop worden gewezen dat, ondanks het feit dat u uit de informatie dat naar u gevraagd wordt in de wijk, en u hierin de hand van de sjjiitische milities vermoedt, en ondanks het feit dat u een onmiddellijke gelijkenis ziet met de eerdere moorden op collega's van dezelfde geloofsstrekking, u niettemin op dezelfde werkplek bent blijven werken en dit nog gedurende een maand, en dat u in die periode ook op uw officieel verblijfsadres bent blijven wonen. Dergelijke gedragswijze geeft alvast geen blijk van enige ernstige vrees voor een levensbedreigende vervolging. Gezien u expliciet een verband ziet tussen dergelijke navraag in de wijk en een op handen zijnde moordaanval, naar analogie met de effectieve moorden op enkele voormalige collega's, dient het onbegrijpelijk te worden genoemd dat u uw dagelijkse routine verder zette gedurende minstens nog een maand, en u daardoor zich des te meer traceerbaar en kwetsbaar maakte voor sjjiitische milities in hoofde van wie u een intentie om u te vermoorden, verklaarde te vrezen."

In het eerste middel van het verzoekschrift preciseert verzoeker dat hij dacht dat ze de eerste keer gekomen waren om hem te feliciteren en dat hij de tweede keer een bericht kreeg dat ze hem gevraagd hadden voor een lening. Ook hier beperkt verzoeker zich tot het herhalen van een versie van de door hem afgelegde verklaringen. De Raad wijst er nogmaals op dat het louter volharden in een versie van de beweerde feiten de in de bestreden beslissing vastgestelde tegenstrijdigheid, die steun vindt in de stukken van het administratief dossier, niet opheft. Bovendien laat verzoeker het laatste gedeelte van de voorgaande motivering over zijn gedrag na de navragen door onbekenden volledig ongemoeid. Ook deze motivering vindt steun in het administratief dossier, is pertinent en terecht en wordt, daar zij door verzoeker volledig ongemoeid wordt gelaten, door de Raad overgenomen.

Daarnaast wordt in de bestreden beslissing nog gewezen op de manifeste tegenstrijdigheid tussen verzoekers opeenvolgende verklaringen over de diverse onderduikadressen die hij verklaarde te hebben gehad om zich te onttrekken aan de sjjiitische milities van wie hij een levensbedreigende vervolging vreest. De commissaris-generaal ziet in deze vaststelling een verdere blijk van het gebrek aan geloofwaardigheid van verzoekers vervolgingsvrees. Hij licht dit in de bestreden beslissing als volgt toe:

"Zo verklaarde u in de op de DVZ ingevulde vragenlijst van het CGVS dat u na uw werk definitief te hebben verlaten, een maand nadat er door onbekenden naar u werd gevraagd in uw wijk, eerst gedurende zeven maanden ondergedoken leefde in een huis van uw ouders in Yusufiya. Toen echter op het einde van die zeven maanden het Iraakse leger en de sjjiitische milities Yusufiya militair aanvielen, keerde u terug naar Bagdad alwaar u onderdook op diverse familieadressen (CGVS vragenlijst, p. 2). Echter verklaarde u in het eerste onderhoud met het CGVS (CGVS I, p. 4, 16) dat u na het definitieve vertrek van uw werkplaats, gedurende 5-6 maanden onderdook bij kennissen in Bagdad. Daarna zou u gedurende 7 maanden ondergedoken hebben geleefd in een woning van uw ouders in Yusufiya. Nog in de loop van uw eerste onderhoud met het CGVS werd u geconfronteerd met de strijdigheid van uw verklaringen op dit punt (CGVS I, p. 16). U slaagde er echter niet in een redelijke verklaring te bieden voor deze tegenstrijdigheid. Uw verklaring als zou u enkel schattingen hebben gegeven van de diverse verblijfsperiodes en -locaties, biedt immers nog geen verklaring waarom u de volgorde van de twee belangrijkste locaties van onderduiken heeft omgekeerd. De tegenstrijdigheid is manifest en raakt de kern van uw asielmotieven. De ongeloofwaardigheid van uw onderduikinitiatieven straalt immers

negatief af op de aannemelijkheid van de door u verklaarde ernstige vervolgingsvrees als reden voor uw vermeende ondergedokenheid.”

Waar verzoeker in het eerste middel preciseert dat hij na het definitieve vertrek van zijn werkplaats gedurende zeven maanden onderdook bij kennissen in Bagdad en dat hij daarna gedurende zeven maanden in het huis van zijn ouders in El Yousifiya bleef, blijft hij andermaal steken in het herhalen van een versie van de door hem afgelegde verklaringen. Het louter volharden in een versie van de beweerde feiten heft de in de bestreden beslissing vastgestelde tegenstrijdigheid, die steun vindt in de stukken van het administratief dossier, evenwel niet op. Voor zover hij nog aanvoert dat hij op het CGVS gepreciseerd zou hebben *“dat de datum bij DVZ niet correct was”*, wordt niet ingezien over welke datum verzoeker het heeft. Verzoeker licht dit niet toe. Hoe dan ook kan het louter opgeven van een verkeerde datum niet verklaren waarom verzoeker in zijn opeenvolgende verklaringen de volgorde van de twee belangrijkste locaties waar hij volgens zijn verklaringen was ondergedoken heeft omgekeerd.

Voorts wordt in de bestreden beslissing vastgesteld dat verzoeker in de opeenvolgende onderhouden met de asielinstanties ook over zijn definitief vertrek uit zijn werkplaats verklaringen aflegde die coherentie en logica missen. In de bestreden beslissing wordt dit als volgt toegelicht:

“Zo blijkt allereerst dat u bij uw eerdere verklaringen telkens aangaf dat u op illegale wijze vertrokken was op uw werkplaats – gezien het feit dat u deze werkplaats verlaten had zonder formele toestemming in de vorm van een aanvaard ontslag – en dat dit illegaal vertrek van deze betrekking in een gevoelige sector als de Iraakse inlichtingendienst, een reden was voor de overheid om u officieel te vervolgen, en voor de sjjiitische milities om u wederrechtelijk naar het leven te staan (CGVS I, p.5,14,15; CGVS II, p.2). Deze verklaringen staan echter in schril contrast met uw verklaringen in het kader van uw laatste persoonlijk onderhoud met het CGVS. Daar verklaarde u immers dat u geen formeel ontslag had genomen op uw werkplaats omdat u dacht dat uw werkgever niet zwaar zou tillen aan uw verdwijning van de werkplek. Daarbij verklaarde u ook dat wie langer dan tien dagen ongewettigd afwezig is van de werkplek, automatisch ontslagen wordt. Of dit betekent dat u zelf intussen officieel ontslagen bent, wist u vreemd genoeg niet (CGVS III, p. p. 8, 17). U voegde nog toe dat de procedure om ontslag te nemen uit uw tewerkstelling ongeveer een week in beslag neemt, ook de ontslagprocedure na 10 dagen ongewettigde afwezigheid zou niet meer dan 10 dagen in beslag nemen (CGVS III, p. 8). In elk geval staat deze voorstelling van zaken dan weer in schril contrast met uw eerdere verklaringen over deze kwestie. Immers verklaarde u dat u zelf ervan had afgezien om formeel ontslag te nemen van uw werkplek omdat u hiertoe gezien uw vervolgingsprobleem de tijd niet had: dergelijke ontslag zou immers 2-3-4 maanden in beslag nemen. Daarbij verklaarde u meermaals dat een van de redenen waarom de sjjiitische milities u naar het leven stonden, precies uw illegaal vertrek uit uw tewerkstelling in een gevoelige sector was, naast het feit dat u van de soennitische geloofsstrekking bent (CGVS vragenlijst, p. 2; CGVS I, p. 14-15; CGVS II, p. 12). Deze tegenstrijdigheid is dan ook zwaarwichtig en kan onmogelijk geweten worden aan een eventueel misverstand. Bijgevolg kan evenmin geloof worden gehecht aan uw verklaringen over uw ontslag en de eventuele impact van dit ontslag op uw vervolgingsvrees.”

Door in het eerste middel van het verzoekschrift louter te preciseren dat hij geen formeel ontslag genomen heeft, slaagt verzoeker er niet in de voorgaande vaststellingen, die pertinent en terecht zijn en steun vinden in het administratief dossier, te weerleggen of te ontkrachten.

Een laatste tegenstrijdigheid die in de bestreden beslissing wordt vastgesteld, betreft deze tussen verzoekers opeenvolgende verklaringen over de huiszoekingen die door milities in zijn woning zouden zijn verricht:

“Zo blijkt uit uw eerdere verklaringen (CGVS II, p.4) dat er in de loop van 2014 en 2015 meerdere huiszoekingen hebben plaatsgevonden op dit adres. De allereerste huiszoeking op dit adres zou hebben plaatsgevonden in april 2014, de daarop volgende in mei of juni 2014. Echter verklaarde u tijdens uw laatste persoonlijk onderhoud met het CGVS dat alle huiszoekingen op uw verblijfsadres in Bagdad, plaatsvonden met een interval van 3 tot 4 maanden tussen elke twee huiszoekingen (CGVS III, p. 12, 17, 19-20). U werd geconfronteerd met de strijdigheid van uw verklaringen op dit punt (CGVS III, p. 20). U verklaarde zich niet in staat om meer duidelijkheid te bieden over het interval tussen de opeenvolgende huiszoekingen tenzij in termen van 2-3-4 maanden. Deze uitleg kan niet worden weerhouden, zeker niet gezien uit uw verklaringen blijkt dat met name die tweede huiszoeking de enige was waar er expliciet naar u was gevraagd bij uw naasten (CGVS I, p. 16; CGVS II, p. 4).”

Verzoeker wijst er in het eerste middel van het verzoekschrift op dat hij gepreciseerd heeft dat zijn huis twee keer werd doorzocht, een eerste keer in april 2014 en een tweede keer in mei 2014. Met dit betoog

blijft hij echter alweer steken in het herhalen van een versie van de door hem afgelegde verklaringen, doch het louter volharden in een versie van de beweerde feiten heft de in de bestreden beslissing vastgestelde tegenstrijdigheid, die steun vindt in de stukken van het administratief dossier, niet op.

Gelet op het voorgaande hecht ook de Raad geen geloof aan de door verzoeker voorgehouden vervolgingsvrees omwille van zijn soennitische geloofsstrekking of omwille van zijn tewerkstelling als soenniet bij de Iraakse inlichtingendienst. Daarbij komt dat verzoeker bepaald geen strategische functie uitoefende binnen de Iraakse inlichtingendienst. Uit verzoekers verklaringen blijkt immers dat zijn functie strikt administratief was. Zo stond hij volgens zijn verklaringen de laatste jaren in voor de ontvangst en interne distributie van de post (adm. doss., stuk 6, Notities van het persoonlijk onderhoud van 8 mei 2018, p. 4). Het is dan ook weinig waarschijnlijk dat verzoeker omwille van zijn tewerkstelling als soenniet bij de Iraakse inlichtingendienst vervolging zou riskeren.

Wat betreft de andere, niet levensbedreigende problemen waarmee verzoeker volgens zijn verklaringen op de werkvloer te kampen kreeg, met name dat er bepaalde religieuze leuzen werden gebruikt of vlaggen werden opgehangen en dat hij zijn mening niet kon geven (adm. doss., stuk 14, Notities van het persoonlijk onderhoud van 12 juli 2016, p. 6-7 en 14), dat hij bepaalde taken niet meer mocht uitvoeren en dat soennitische werknemers werden beledigd, geprovoceerd en behandeld zonder respect (adm. doss., stuk 11, Notities van het persoonlijk onderhoud van 3 oktober 2016, p. 10-12, en stuk 6, Notities van het persoonlijk onderhoud van 8 mei 2018, p. 6) en dat hij om sektarische redenen geen kans maakte op een bedrijfsvoertuig (adm. doss., stuk 6, Notities van het persoonlijk onderhoud van 8 mei 2018, p. 6), oordeelt de Raad, in navolging van de commissaris-generaal, dat deze onvoldoende zwaarwichtig zijn om te kunnen spreken over een bedreiging van verzoekers veiligheid, leven of fysieke integriteit en dat deze dus niet van dermate ernstige aard zijn om te spreken over vervolging in het kader van het Verdrag van Genève. Door in het eerste middel van het verzoekschrift louter te bevestigen dat hij problemen van discriminatie heeft gekend op zijn werk omwille van zijn soennitische geloofsstrekking, slaagt verzoeker er niet in de Raad tot een ander inzicht te brengen.

De documenten die zijn opgenomen in het administratief dossier (adm. doss., stuk 21, map met 'documenten') kunnen omwille van de in de bestreden beslissing opgenomen pertinente redenen geen afbreuk doen aan het voorgaande. De commissaris-generaal motiveert hierover in de bestreden beslissing als volgt:

"De documenten die u voorlegt ter staving van uw asielaanvraag zijn niet van die aard dat ze bovenstaande bevindingen kunnen beïnvloeden. Uw nationaliteitsbewijs, rijbewijs, ontheemdenkaart, woonstkaart, identiteitskaart, verkiezingskaart, identiteitspagina uit uw paspoort, rantsoenkaart, en uw diploma's bachelor talen en administratie bevatten louter identiteitsgegevens en gegevens over uw studie en worden door het Commissariaat-generaal niet betwist.

De uitbetalingsfiche van uw werk en uw arbeidskaart uit 2011 tonen aan dat u tewerkgesteld bent geweest bij de Iraqi National Intelligence Service. Deze documenten bieden echter geen informatie over enige persoonlijke vervolgingsvrees en zijn bijgevolg niet van aard dat ze de hierboven verzamelde blijken van ongeloofwaardigheid vermogen te beïnvloeden of weerleggen.

Het document van de oplegging van een sanctie op uw werk betreft een administratieve sanctie u opgelegd in 2008 (CGVS III, p.6-7). U gaf daaromtrent aan dat u samen met de andere leden van een aankoopcommissie was gesanctioneerd omdat u de opgedragen aankoop niet had gedaan bij de aangewezen leverancier maar bij een andere leverancier die meer kwaliteit garandeerde voor een betere prijs. In werkelijkheid had de aankoopcommissie waarvan u deel uitmaakte, op deze manier een corrupte handelsovereenkomst gedwarsboemd. Ook dit document is niet van aard dat ze bovenstaande vaststellingen vermag te weerleggen. U gaf alvast zelf aan dat deze sanctie in 2008 niets te maken had met uw soennitische geloofsstrekking. Verder wees u er ook op dat u sedertdien geen verdere problemen meer heeft gehad omwille van deze sanctie. U had sedertdien zelfs nog positieve evaluaties gekregen van uw werkgever (CGVS III, p.6-7). Gegeven deze verklaringen kan alvast geen gegronde of actuele vrees in uw hoofde worden afgeleid uit deze door u verklaarde sanctie uit 2008.

De foto's van het beschadigde huis in Yusufiya, en de eigendomsakte op naam van uw vader, tonen aan dat deze woning effectief brandschade heeft geleden. Uit uw verklaringen blijkt echter dat deze brandschade niet het gevolg was van een intentionele en persoonlijke agressie, maar het onbedoelde gevolg was van een militaire campagne (CGVS I, p. 11). Bijgevolg kan in deze bewijselementen geen indicatie van een persoonlijke vervolgingsvrees in uw hoofde worden gevonden.

De foto's van een reis voor uw werk naar Zuid-Korea tonen aan dat u een professionele reis naar het buitenland heeft gemaakt. Deze stukken zijn op geen enkele wijze bij machte de hierboven verzamelde vaststellingen te beïnvloeden of weerleggen.

De foto's van uw gezin na de laatste huiszoeking tonen uw kinderen en echtgenote, geëmotioneerd in een overhoop gehaalde woonruimte, luidens uw verklaringen na een huiszoeking in juli 2016 (CGVS III, p.9). Uit de foto's kan alvast niets worden opgemaakt over de plaats, tijdstip of omstandigheden waarin deze gebeurtenis zich zou hebben voorgedaan. Daarenboven dient te worden gesteld dat foto's een beperkte bewijskracht hebben gezien zulk beeldmateriaal zich leent tot manipulatie of inscenering. Bijgevolg zijn deze foto's niet bij machte om op te wegen tegen de hierboven verzamelde vaststellingen van ongeloofwaardigheid van de door u verklaarde ernstige vervolging.

De door u neergelegde foto van een in 2011 vermoorde collega L. (...) is evenmin van aard dat ze bovenstaande vaststellingen vermag te weerleggen. U gaf zelf aan dat u met deze foto wilde aantonen dat het makkelijk is om mensen te vermoorden in Irak. U gaf verder aan dat er geen verband bestaat tussen de moord op deze collega en uw vervolgingsvrees. U wees er zelfs op dat deze vermoorde collega niet eens dezelfde geloofsstrekking aanhing als u (CGVS III, p. 10).

U verwijst tenslotte naar het tragische overlijden van uw broer A. A. N. (...), feiten die u staaft met een overlijdensakte, een rouwbericht en een foto van het graf van uw broer. U had reeds verklaard dat uw broer samen met u asiel had gevraagd in België omwille van uw problemen (CGVS II, p. 5). U verklaarde tenslotte ook dat uw broer een hersenbloeding heeft gekregen onmiddellijk nadat hij ernstig geslagen was door militieleden die op zoek waren naar u (CGVS III, p. 4). Echter kan, bij gebrek aan geloofwaardigheid van de door u verklaarde ernstige vervolgingsvrees, zoals hierboven aangetoond, evenmin geloof worden gehecht aan het gegeven dat het overlijden van uw broer op enigerlei wijze zou zijn veroorzaakt of bespoedigd door deze door u verklaarde ernstige vervolging. De door u neergelegde overlijdensakte, het rouwbericht en de foto van zijn graf bewijzen enkel het overlijden van uw broer op zich, met als vermelding van de medische doodsoorzaak een bloedklonter in de hersenen, zonder dat deze bewijsstukken enige verwijzing bevatten naar de door u verklaarde vervolgingsproblemen."

In tegenstelling tot wat verzoeker in het eerste middel van het verzoekschrift voorhoudt, wordt in de bestreden beslissing bij de bespreking van de voorgelegde documenten nergens gewezen op corruptie en documentenfraude in Irak. Verzoeker verwijst dan ook niet dienstig naar het bepaalde in artikel 23, § 2, van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 en naar arresten van het EHRM. Waar verzoeker met betrekking tot het overlijden van zijn broer in het eerste middel nog laat gelden dat deze overleden is na de huiszoekingen van onbekende mensen waar hij erg werd geslagen en dat het overlijden van zijn broer te wijten is aan zijn problemen, beperkt hij zich tot een loutere bewering die niet *in concreto* wordt gestaafd of onderbouwd met enig begin van bewijs. Hiermee slaagt hij er niet in de hierboven aangehaalde motieven inzake de door hem voorgelegde overlijdensakte, het rouwbericht en de foto van het graf van zijn broer te weerleggen. De voorgaande motieven worden aldus door verzoeker niet ontkracht of weerlegd, zodat ze onverminderd overeind blijven en door de Raad tot de zijne worden gemaakt.

In zoverre verzoeker in het eerste middel van het verzoekschrift nog verwijst naar zijn bijzonder profiel als soenniet in Bagdad, merkt de Raad op dat uit de beschikbare landeninformatie weliswaar blijkt "*dat soennieten in Bagdad grotere risico's lopen om slachtoffer te worden van meer individuele vormen van geweld zoals mishandelingen, ontvoeringen of moorden begaan door sjiitische militieën*", doch niet dat soennieten actueel in Bagdad het voorwerp zijn van groepsvervolging (adm. doss., stuk 22, map met 'landeninformatie', COI Focus "*Irak De actuele veiligheidssituatie in Bagdad*", 26 maart 2018, p. 33-34). Het loutere gegeven soenniet te zijn, volstaat aldus op zich niet om het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging vast te stellen. Er kan uit de landeninformatie niet worden afgeleid dat de situatie in Bagdad dermate ernstig is voor soennieten dat verzoeker louter door zijn geloofsstrekking dreigt te worden gevisieerd of vervolgd. Verzoeker dient aldus concrete, op zijn persoon betrokken elementen of feiten aan te reiken waaruit zou blijken dat hij persoonlijk omwille van zijn soennitische geloofsovertuiging dreigt te worden gevisieerd of vervolgd bij een terugkeer naar zijn land en regio van herkomst. Gelet op de ongeloofwaardigheid van zijn vluchtrelaas, blijft verzoeker hier echter in gebreke. Er zijn verder geen concrete aanwijzingen dat hij louter omwille van het feit dat hij soenniet is, dreigt te worden vervolgd in Bagdad.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

2.3.6. Beoordeling van de subsidiaire beschermingsstatus

2.3.6.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de Vreemdelingenwet, kan worden volstaan met de vaststelling dat verzoeker op deze gronden geen subsidiaire bescherming vraagt.

2.3.6.2. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij geconcludeerd wordt dat verzoeker zijn voorgehouden vervolgingsfeiten niet aannemelijk heeft gemaakt.

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, of een reëel risico op een ernstige bedreiging van het leven of de persoon. Verzoeker maakte immers doorheen zijn opeenvolgende verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij de laatste jaren in Irak zou hebben gekend.

2.3.6.3. Wat betreft de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet, oordeelt de commissaris-generaal op basis van de informatie toegevoegd aan het administratief dossier dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het blind geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c), van de vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Irak wordt het "*UNHCR Position on Returns to Iraq*" van 14 november 2016, dat werd opgenomen in de bronnenlijst van de COI Focus "*Irak. De veiligheidssituatie in Bagdad*" van 14 november 2018 (rechtsplegingsdossier, stuk 7), in rekening genomen. Zowel uit dit advies, als uit de COI Focus "*Irak De veiligheidssituatie in Bagdad*" van 14 november 2018 blijkt dat ISIS sinds 2015 meer en meer werd teruggedrongen. Op 9 december 2017 kondigde eerste minister Haider al-Abadi aan dat het laatste stukje ISIS-territorium op Iraaks grondgebied was veroverd, en dat hiermee een einde was gekomen aan de grondoorlog tegen de terreurorganisatie. Het door ISIS uitgeroepen kalifaat is volledig verdwenen. Dit belet evenwel niet dat ISIS verder terroristische aanslagen pleegt op het Iraakse grondgebied.

Uit dezelfde informatie blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het geweld in Irak nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren het conflict in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in verzoekers land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar hij afkomstig is. Gezien verzoekers verklaringen met betrekking tot zijn herkomst uit Irak, dient *in casu* de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad te worden beoordeeld. Dit gebied omvat de hoofdstad Bagdad en het omliggende gebied, inclusief Tarmia Taji, Hosseinia, Abu Ghraib, Sabaa al- Bour, Nahrawan, Mada'in, Mahmudiya, Yusufiya en Latifiya.

De hoofdstad en de hele provincie Bagdad bevinden zich onder controle van de Iraakse regering. De beveiliging van Bagdad geniet nog altijd een hoge prioriteit en een substantieel deel van het leger en de Federale Politie staat in voor de veiligheid van de hoofdstad.

Het geweld dat in de provincie Bagdad plaatsvindt neemt in hoofdzaak de vorm aan van terreuraanslagen enerzijds en mishandelingen, ontvoeringen en moorden anderzijds. Het gros van de terroristische aanslagen zijn toe te schrijven aan ISIS. Hoewel de groepering zowel de Iraakse veiligheidsdiensten (politie en leger), als burgers tot doelwit heeft, is het duidelijk dat de terreurcampagne van ISIS hoofdzakelijk op burgers gericht is. Het aantal door ISIS uitgevoerde aanslagen in Bagdad is vanaf begin 2017 sterk teruggelopen in vergelijking met de situatie van 2014 tot 2016. Niet alleen de frequentie maar ook de zwaarte van de aanslagen is in 2017 en 2018, in vergelijking met 2015 en 2016, verder afgenomen. Deze trend werd aan het begin van de ramadan in mei 2017 weliswaar kort onderbroken. Net zoals in de vorige jaren lanceerde ISIS toen een "*ramadanoffensie*" met een toename van aanslagen in heel Irak. Het geweld nam daarna echter opnieuw op significante en bijna constante wijze verder af in het voorbije jaar, waarbij het stabiliseerde op een veel lager niveau dan voorheen. ISIS bedient zich nog nauwelijks van gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen door guerrillastrijders met infanteriewapens, maar

kiest momenteel bijna uitsluitend voor een strategie van terreur door bomaanslagen. Aanvallen waarbij militaire tactieken worden gehanteerd zijn uitzonderlijk. Er vinden nog nauwelijks door ISIS gepleegde zware aanslagen plaats. Naast aanvallen gericht op specifieke doelwitten, waaronder de “*Iraqi Security Forces*” (ISF), het leger, de politie, en “*Popular Mobilization Units*” (PMU), vinden er dagelijks kleinschaligere aanslagen plaats. Het blijven nog altijd deze kleinere aanvallen die de meeste burgerslachtoffers maken.

Het offensief dat ISIS sinds juni 2014 in Irak voert, heeft in Bagdad wel tot de mobilisatie van sjiiitische milities geleid. De aanwezigheid van deze milities heeft er voor gezorgd dat de aard, de intensiteit en de frequentie van de acties van ISIS in Bagdad veranderd zijn. De sjiiitische milities blijken op hun beurt evenwel, samen met criminele bendes en militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk te zijn voor de meer individuele en doelgerichte vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Vooral soennitische burgers zouden een groter risico lopen hier het slachtoffer van te worden. Soennieten die afkomstig zijn uit andere regio's van Irak (“*IDP's*”) worden daarbij meer gevisieerd. Uit de beschikbare informatie blijkt derhalve dat een groot deel van het geweld dat er in de provincie Bagdad plaatsvindt, doelgericht van aard is.

Het geweld in de provincie Bagdad heeft tot gevolg dat er maandelijks doden en gewonden te betreuren vallen. Het aantal incidenten is echter sinds november 2016 gevoelig gedaald en dit tot op een niveau zoals voor het laatst in werd 2012 gezien. Ook het aantal geweldincidenten is over de hele lijn teruggelopen: minder autobommen, minder “*Improvised Explosive Devices*” (“*IED's*”), en ook minder aan het conflict gerelateerde moorden. Deze trend houdt ook heel 2017 en in 2018 aan met een duidelijke verdere daling van het aantal slachtoffers.

Niettegenstaande het geweld in Bagdad slachtoffers opeist, dienen ook andere objectieve elementen meegenomen te worden bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Bagdad teneinde te kunnen vaststellen of er actueel al dan niet zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Bagdad aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet. Zulke elementen zijn het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om Bagdad te verlaten.

In dit opzicht wijst de Raad erop dat de cijfers in voornoemde COI Focus met betrekking tot het aantal te betreuren burgerslachtoffers niet enkel betrekking hebben op slachtoffers van blind geweld, maar ook op slachtoffers van andere geweldfeiten zoals gerichte ontvoeringen en moorden. Bovendien hebben deze cijfers betrekking op het gehele grondgebied van de provincie Bagdad, dat een oppervlakte van 4555 km² heeft en iets meer dan 7 miljoen inwoners heeft.

De impact van het geweld op het dagelijkse leven van de burgers in Bagdad is gemengd. Enerzijds worden verplaatsingen bemoeilijkt door de controleposten (die nu wel meer en meer worden afgebouwd), maar anderzijds is Bagdad nog steeds een functionerende grootstad. Ondanks de aanwezige veiligheidsrisico's blijven de infrastructuur, het bedrijfsleven en de publieke sector verder functioneren. Bagdad is geen belegerde stad, de bevoorrading met levensmiddelen en andere consumptiegoederen is er verzekerd en winkels, markten, restaurants, cafés, pretparken, enz. blijven er geopend. Gezinnen komen buiten om inkopen te doen, om uit te gaan eten of om te wandelen. Ook het cultureel leven staat er niet stil. Goederen worden verhandeld en zijn vrij verkrijgbaar, al is de levensduurte in Bagdad gestegen. De economische situatie is echter zodanig verslechterd dat de ontevredenheid onder de bevolking sterk is toegenomen. Er zijn talrijke betogingen tegen het falende beleid van de overheid om de infrastructuur op punt te brengen, en vooral ook tegen de alomtegenwoordige corruptie.

De scholen en universiteiten zijn open en er is gezondheidszorg beschikbaar, al staat dat laatste zwaar onder druk en is de toegang tot dit systeem (vooral voor *IDP's*) moeilijk. Anderzijds is het aantal *IDP's* in Bagdad het afgelopen jaar sterk geslonken. Dit heeft de druk op gastgezinnen, de huurmarkt en openbare dienstverlening verlaagd.

Verplaatsingen in de stad worden enerzijds weliswaar bemoeilijkt door de talrijke checkpoints (die nu wel meer en meer worden afgebouwd), maar anderzijds werd het al meer dan tien jaar geldende nachtelijke uitgaansverbod opgeheven en is er geen sprake van om dit terug in te voeren. De verkeerswegen blijven open en de internationale luchthaven is operationeel.

De Iraakse autoriteiten hebben bovendien nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad en diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de Verenigde Naties blijven aanwezig in de hoofdstad.

Tot slot kan er nog op worden gewezen dat nergens in het standpunt van het UNHCR inzake de terugkeer naar Irak ("*UNHCR Position on Returns to Iraq*" van 14 november 2016) geadviseerd wordt om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Iraakees een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR stelt nergens dat Iraakezen die afkomstig zijn uit Bagdad niet naar Bagdad kunnen worden teruggestuurd. Het standpunt van UNHCR van 14 november 2016 is bijgevolg een duidelijke aanwijzing dat de situatie in Bagdad niet valt onder de toepassing van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

Volledigheidshalve wordt er tevens op gewezen dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) in het arrest *J.K. and Others v. Sweden* van 23 augustus 2016 zijn standpunt omtrent de mogelijke schending van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM) omwille van de veiligheidssituatie in Irak nogmaals heeft bevestigd. Het EHRM stelde dat, niettegenstaande de veiligheidssituatie in Irak verslechterd is sinds juni 2014, er geen internationale rapporten zijn die het Hof doen concluderen dat de veiligheidssituatie in Irak zo ernstig is dat de terugkeer van een persoon een schending van artikel 3 van het EVRM inhoudt (EHRM 23 augustus 2016, nr. 59166/12, *J.K. and Others v. Sweden*, § 110-111). Daar de veiligheidssituatie sindsdien opmerkelijk verbeterd is, is deze beoordeling van het EHRM *anno* 2018 nog steeds geldig.

Gelet op het geheel van de voormelde elementen dient te worden besloten dat, hoewel de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is en dit afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus, er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurige geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker brengt geen afdoende concrete, objectieve landeninformatie bij die voorgaande appreciatie kan ombuigen. Dat zich in Bagdad nog bomaanslagen voordoen en dat er buitengerechtigde moorden worden gepleegd door sjiiitische militieleden, wordt niet betwist en terdege in rekening gebracht. Uit de informatie in het rechtsplegingsdossier blijkt dat niet alleen het aantal incidenten in Bagdad sterk is teruggelopen in vergelijking met de situatie in 2014 tot 2016, maar ook de zwaarte van de aanslagen en dat deze tendens zich verderzette in 2018. Daarenboven dienen ook diverse andere, objectieve elementen te worden meegenomen in de beoordeling van de mate van het willekeurig geweld, met name de impact van het geweld in Bagdad op het dagelijkse leven van de burgers. De vaststelling dat Bagdad, ondanks de veiligheidsrisico's en de frequente problemen met de infrastructuur, een functionerende grootstad is, betreft dan ook een pertinente vaststelling.

Ten slotte kan worden opgemerkt dat verzoeker geen persoonlijke omstandigheden aantoont die in zijn hoofde het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet verhogen. In dit verband wijst de Raad er nogmaals op dat uit de beschikbare landeninformatie weliswaar blijkt dat soennieten een groter risico lopen om slachtoffer te worden van doelgericht geweld, maar niet dat soennieten in Bagdad het voorwerp uitmaken van groepsvervolging. Er is geen informatie beschikbaar die aantoont dat personen louter omwille van hun soennitische achtergrond specifiek worden gevisieerd of om die reden slachtoffer zijn van meer gerichte vormen van geweld. Het enkele gegeven dat verzoeker soenniet is, is dus niet voldoende om een reëel risico op ernstige schade vast te stellen. Gelet op voorgaande vaststellingen, zijn er in hoofde van verzoeker geen concrete aanwijzingen die aannemelijk maken dat hij omwille van zijn soennitische geloofsovertuiging specifiek wordt gevisieerd. Waar verzoeker nog verwijst naar het arrest nr. X van 29 juni 2018 van de Raad, stelt de Raad vast dat uit dit arrest niet blijkt dat de subsidiaire bescherming werd toegekend omwille van een soennitische geloofsovertuiging. Bovendien wordt in herinnering gebracht dat rechterlijke beslissingen in

de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. X; RvS 16 juli 2010, nr. X (c); RvS 18 december 2008, nr. X (c)).

2.3.6.4. Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

2.3.7. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.8. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker door het CGVS uitvoerig werd gehoord. Tijdens drie interviews kreeg hij de mogelijkheid zijn asielmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Arabisch machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Het betoog dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

2.3.9. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan evenmin worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd. Deze motieven zijn deugdelijk en vinden steun in het administratief dossier.

2.3.10. Waar verzoeker in ondergeschikte orde vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van de commissaris-generaal tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, 2°, van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoeker echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

2.3.11. De middelen zijn, in de mate dat ze ontvankelijk zijn, ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien maart tweeduizend negentien door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

D. DE BRUYN